

kan være nødvendigt at faa dette Forhold nærmere undersøgt og oplyst, førend vi skride til at fastslaa Forholdene med Hensyn til Statsbanedriftens fremtidige Ordning. Jeg skal paa den ene Side gerne erkende, at det er en farlig Sag at være for knap med Hensyn til det Personale, der skal til. Den ulykkelige Begivenhed, vi alle kende fra i Aar, opfordrer os til den største Forsigtighed i saa Henseende. Paa den anden Side maa vi vist alligevel være enige om, at hvis der rundt omkring i Landet paa de forskellige Stationer og særlig i Central-administrationen maatte være et alt for stort Personale ansat, vil det være i sin Orden at foretage de fornødne Indskrænkninger. Jeg forudsætter, at de to Hensyn, Hensynet til Statsbanedriftens forsvarlige Gang uden videre Fare for Menneskeliv, og paa den anden Side Hensynet til mulig Indskrænkning i Udgifterne særlig bør gøre sig gældende ved Behandlingen af dette Lovforslag. Der var i Fjor i Udvalget, hvad der ogsaa er antydet i den Beretning, der foreligger for Rigsdagen, Tale om Nedsættelse af en Kommission til at undersøge alle disse Forhold nærmere. Hvorvidt det er en hensigtsmæssig og rigtig Vej at gaa, skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om, men det forekommer mig, at jeg er klar nok over, at de Forhold, jeg har berørt, trænge til nøjere Undersøgelse, og at vi maa se saa vidt muligt at faa disse Forhold oplyste i videst mulige Omfang, forinden vi gaa videre med nærværende Lovforslag.

Lunn: Jeg lyttede med Andagt forleden til de Ord, den højtærede Indenrigsminister udtalte ved Forelæggelsen af dette Lovforslag, men opfattede ikke, at den ærede Minister havde taget Hensyn til den Indstilling eller rettere til den Beretning, hvori Landstingets Udvalg i Fjor har meddelt sine Tanker om det Lovforslag, der jo ordlydende med dette var til Behandling i forrige Samling. Jeg havde derefter ventet, at den ærede Minister i Dag vilde oplyse, hvorfor der ikke skænkedes denne Beretning nogen som helst Opmærksomhed, men ogsaa det har været forgæves. Jeg antager, at jeg ikke siger for meget, naar jeg venter, at Ministeren vil udtale sig derom. Jeg finder, at det er en Mærkelighed lige over for Landstingets Udvalg i Fjor i denne Sag, at der slet intet Hensyn skulde tages til den Beretning, det har afgivet, hvor der udtales visse Tanker om, at man kunde ønske noget andet end det Lovforslaget, just foreslaar. Jeg skal ikke

rose mig af, at jeg ved min Virksomhed i Landstinget har udrettet store Sager for Jærnbanevæsenet. Interessen for det var det, der kaldte mig her ind i Landstinget, og jeg har gjort mit bedste for at fylde min Plads i den Henseende, men det er altsaa et Skæbnens Spil, at jeg ikke har kunnet udrette noget som helst. Jeg kunde derfor for saa vidt være tilbøjelig til nu at holde op med at arbejde for denne Sag, efter at jeg har set, at det er forgæves, hvad jeg vil prøve paa, men det, som er passeret i denne Sommer, animerer mig til at gøre en fornyet Anstrengelse. Jeg skal ikke i nogen Detail komme ind paa, hvad der er passeret i denne Sommer, jeg vil med de Ord kun pege paa, at jeg tror, det er gaaet op for den store Del af Befolkningen, at der trænges til en Omorganisation af vort Jærnbanevæsens Styrelse, og at det saa ikke kan være omsonst at arbejde for dette Lovforslag, der er en Revision af Organisationsloven af 1892, ville vist ærede Medlemmer indrømme mig. Jeg mener altsaa, at der er Anledning til nu igen at gøre et Forsøg paa at faa indført Forbedring i de Forhold, jeg tidligere har paatalt, men paatalt forgæves, og jeg vil derfor indtrængende opfordre Landstinget til med Opmærksomhed at følge dette Lovforslag i det Udvalg, jeg antager vil blive nedsat, og at nedlægge al den Dygtighed, som Landstinget maatte raade over, for at se, om vi ikke kunne komme Nationen til Hjælp ved at omorganisere de Forhold, om hvilke jeg har udtalt, at jeg tror, at man fra alle Sider er opmærksom paa, at de trænge til en virkelig gennemgaaende Omorganisation. Naar jeg har sagt dette, har jeg egentlig sagt alt, hvad jeg har at sige, idet jeg ikke vil komme ind paa de Detailler i Lovforslaget, som vi i Fjor ved første Behandling temmelig udførlig debatterede. Jeg mener, at det vil staa klart for de fleste ærede Medlemmer, hvad der er det væsentlige i denne Sag, og hvad der er det uvæsentlige. Det sidste, det uvæsentlige, er det, om Lønningerne forbedres for nogle enkelte Kategorier af Funktionærer ved Statsbanerne. Jeg misunder dem ikke denne Lønningsforbedring; adskillige af dem kunne maaske have Brug for den, have Trang til den og have fortjent den, men det er og bliver det uvæsentlige. Det væsentlige er det, om vi gennem denne Lov, som omhandler Organisation af Statsbanedriften, kunde skabe en god og sikker og tillige en for en rimelig Bekostning holdt Statsbanedrift i Danmark. Derfor kan jeg indskrænke mig til